

Til § 27

Bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 11.

Til kapitel 8

Kapitlet indeholder bestemmelser om kreditgiverens adgang til i kreditkøb at gøre misligholdelsesvirkninger gældende overfor forbrugeren og om kreditgivers adgang til fyldestgørelse i køb uden ejendomsforbehold.

Til § 28

Bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 14.

Til § 29

Bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 16.

Til kapitel 9

Kapitlet indeholder regler til beskyttelse af forbrugeren i tilfælde af kreditorskifte.

Til § 30

Stk. 1 svarer til direktivets art. 10, der pålægger medlemslandene at sikre forbrugeren en passende beskyttelse, hvis denne i forbindelse med en kreditaftale kan betale med f.eks. vekslers, herunder egenveksler, eller stille sikkerhed med bl.a. vekslers, herunder egenveksler, og checks. Danmark har afgivet erklæring til rådsprotokollen om, at man ikke vil tillade, at de i artikel 10 nævnte betalingsmidler anvendes på den i denne artikel beskrevne måde. Bestemmelsen er opfyldt for så vidt angår løsøre, jf. kreditkøbslovens § 12, stk. 2.

Bestemmelsen i kreditkøbslovens § 12, stk. 2, går videre end direktivet, idet den omfatter alle former for negotiable dokumenter og ikke blot vekslers og checks. Bestemmelsen i kreditkøbslovens § 12, stk. 2, må ses i sammenhæng med kreditkøbslovens § 12, stk. 1, 1. pkt., hvorefter forbrugeren kan gøre sine indsigelser gældende med anden kreditor end sælgeren. Det vil således ikke være muligt at sikre, at forbrugeren kan gøre sine indsigelser gældende mod anden kreditor, medmindre det samtidig bestemmes, at kreditgiveren ikke må modtage negotiable dokumenter fra forbrugeren. Det foreslås derfor, at kreditkøbslovens § 12, stk. 2, skal gælde for alle kreditaftaler, der er omfattet af loven.

I stk. 2 gøres der dog en undtagelse for pantebreve med pant i fast ejendom. Justitsministeriet lægger herved vægt på, at der kan være et praktisk behov for at anvende pantebreve i fast ejendom i forbindelse med en kreditaftale.

Til § 31

Bestemmelsen svarer til direktivets art. 11, stk. 1, der pålægger medlemslandene at skabe en passende beskyttelse for forbrugeren, hvor kreditgiveren er forskellig fra leverandøren af en vare eller tjenesteydelse. Denne bestemmelse må anses for opfyldt for så vidt angår løsøre ved kreditkøbslovens § 12, stk. 3, der i kreditkøb forbyder kreditgiver at indgå aftale, hvorved forbrugeren afskæres fra at gøre sine indsigelser i anledning af købet gældende.

Uden for kreditkøbsloven gælder en tilsvarende regel, jf. herved princippet i gældsbrevslovens § 1. Debitor kan imidlertid give afkald på at gøre en eventuel indsigelse gældende ved en såkaldt »cut-off klausul« dvs. en aftale, hvorefter forbrugeren afskæres fra at gøre sine indsigelser gældende mod en senere erhverver af kreditgiverens fordring. Bestemmelsen foreslås udvidet til at gælde for alle kreditaftaler, der er omfattet af loven.

Til § 32

Stk. 1 svarer til direktivets artikel 9, hvorefter forbrugeren ikke fortaber eventuelle indsigelser, herunder om modregning, over for den tredjemand, der erhverver kreditgiverens fordring i henhold til en kreditaftale. Retten er betinget af, at forbrugeren ville have kunnet gøre indsigelsen gældende over for kreditgiveren før overdragelsen.

Efter kreditkøbslovens § 12, stk. 1, 1. pkt., gælder det samme. Uden for kreditkøbslovens område er dette som hovedregel også tilfældet, jf. gældsbrevslovens § 27. Bestemmelsen foreslås derfor udvidet til at gælde for alle kreditaftaler, der er omfattet af loven jf. dog stk. 4.

Det fremgår af en erklæring til rådsprotokollen afgivet af Ministerrådet og Kommissionen, at bestemmelserne i artikel 9 ikke berører artikel 10 for så vidt angår betalingsmidlerne i forbindelse med kreditaftaler eller nationale eller internationale regler om overførsel af rettigheder i henhold til omsætningspapirer. Forbrugeren kan altså uanset artikel 9 miste sine indsigelser overfor tredjemand, såfremt forbrugeren har udstedt negotiable dokumenter. Det samme antages at gælde efter kreditkøbsloven.

Art. 9 giver endvidere forbrugeren ret til modregning over for tredjemand, i det omfang national ret tillader det. For dansk rets vedkommende gælder gældsbrevslovens § 28, der fortsat finder anvendelse ved siden af lovens bestemmelser.

Stk. 2 svarer til direktivets art. 11, stk. 2, der indeholder en regel om solidarisk hæftelse mellem sælgeren og den tredjemand, der efter aftale med sælgeren har finansieret købet.